

Tuula Rokka

SUZANNEN PARIISI, OSA 1

SUZANNEN PARIISI

OSA 1

Tuula Rokka

Lähdetiedot ja kuvat: Google

Laulut: Youtube

Merovingit olivat frankkilainen kuningassuku, joka hallitsi vaihtelevan kokoista Frankkien valtakuntaa nykyajan Länsi-Saksan, Belgian ja Ranskan alueilla noin vuosina 476 - 750.

Karolingit olivat hallitsijasuku, joka hallitsi Frankkien valtakuntaa vuosina 751 - 843 sekä sen useita seuraajavaltioita, kuten nykyistä Ranskaa edeltänyttä Länsi-Frankiaa lyhyin katkoksin vuoteen 987 asti. Karolingikuninkaas ottivat vuonna 800 käyttöön **Keisarin** arvon, jolloin syntyi **Karolingien keisarikunta**.

Kapetingit on Euroopan vanhin ja laajin hallitsijasuku. Se on hallinnut Ranskaa vuosina 987 - 1792 ja 1815 - 1848 sekä useita muita Euroopan maita. Kapetingit muodostivat kolmannen ranskalaisen dynastian merovingien ja karolingien jälkeen.

© 2026 Tuula Rokka
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-33-9222-9

OSA 1
Lutetiasta Pariisiin
eli
Caesarista Jeanne d'Arciin

Sisällysluettelo	Sivut
Suzanne	7-11
Letunpaisto	12-17
Muutto Pariisiin	18-26
Kolmas ristiretki	27-56
Elämää Pariisissa	57-64
Elämää roskaläjässä	65-66
Pariisin kapakassa	67-72
Elämää Yves-herran kanssa	73-76
Kiiltomato	77-79
Lutetia	80-81
Tutustuminen Lutetiaan ja keltteihin	82-88
Onnellisuus	89-91
Huhuja frankeista	92-93
Klodvig I ja Merovingien dynastia	94-99
Matkasuunnitelmia	100-106
Terese Puupää Jalavainen	107-112
Pipin Kyttyräselkä ja Terese	113-135
Kapeat tingit ja Raffu	136-141
Kapetingi-dynastian aikaa	142-150
Pariisi 1346-1353	151-163
Satavuotinen sota	164-173
Jeannen luo	174-177
Miten Jeannen käy?	178-186

Suzanne

Minä olen nukke. Minun nimeni on Suzanne. Olen syntynyt Lapponiassa erään kuuluisan shamaanin tyttärenä. Hän veisti minut paksusta katajaisesta puusta. Laittoi minulle kauniit taivaansiniset silmät, pellavaiset kiharat hiukset ja sievät pienet korvat. Suuni hän muotoili somaksi ja houkuttavaksi. Lopuksi hän juotti minulle omaa vertansa. Rupesin näkemään ja kuulemaan. Olin elävä, mutta kuitenkin lelu eli nukke.

Shamaani möi minut eräälle viikingille, joka oli lähdössä ristiretkelle. Viikinki uskoi shamaanin lupaukseen siitä, että minä tulisin suojelemaan häntä kaikista vaaroista ristiretken aikana.

Temppeleiherra Olaf piti minua aina povitaskussaan, sydäntään vasten. Hän uskoi vakaasti minun suojelemaan vaikutukseeni. Eikä suotta. Kun olin hänen sydäntään vasten, en pystynyt näkemään kuin hänen paitansa, mutta pystyin kuitenkin kuulemaan kaiken hänen sydämen lyöntiensä lisäksi. Kun Olaf meni aterioimaan yhdessä veljiensä Einarin, Reidarin ja Helmerin kanssa, asetti hän minut lautasensa viereen ja silloin minä pystyin sekä kuulemaan että näkemään.

Olisin pystynyt lentämäänkin kuin noita, mutta sitä kykyäni en toki paljastanut, koska minut olisi heti siltään poltettu noitana.

Eivätkä veljekset toki tienneet sitäkään, että kuulin, näin sekä ymmärsin. Eivät he tienneet, eikä heidän tarvinnutkaan tietää.

Olaf näytti veljilleen kirjettä, jonka hän oli saanut paavilta. Siinä kirjeessä paavi valtuutti temppelelherroja tekemään aseistettuja pyhiinvaellusretkiä Jerusalemiin. Tarkoituksena oli vallata Jerusalem takaisin kristittyjen hallintaan. Egyptin fatimidit eli Fatimidien kalifaatti, joka koostui shialaisista muslimeista, esti pyhiinvaellusten tekemisen Jerusalemiin.

”Emmehän me muslimeja vastaan aio hyökätä?” tiedustelee Helmer veljeltään. ”Eivätkös he ole vain harhaoppisia kristittyjä, vai mitä? Mitä paavi sanoo siinä kirjeessään?”

”Emme, emme, veli hyvä. Emme lähde taistelemaan muslimeja vastaan. Nyt on käynyt niin, että shialaisten Fatimidi-kalifaatti on hävinnyt ”persialaisille” eli seldzukeille, jotka ovat nyt vallassa. Mutta heidän vahvuutensa on heikentymässä, koska ovat sortuneet keskinäisiin kiistoihin ja keskinäisiin valtataisteluihin.

Nyt pitäisi heidän valtansa murtaa ja pelastaa Jerusalemi.
Se on paavin vakava viesti. Mitä teemme, veljet?"

Veljekset päättivät kutsua kokoon muutkin
temppeleherrojen edustajat. "Päätetään asioista sitten
yleisessä kokouksessa", sopivat veljekset.

Sain myös kuulla, että tavallisten talonpoikien joukko oli
lähtenyt jo vuoden 1096 keväällä omalle ristiretkelleen.
"Kansan ristiretkeksi" kutsuttu tapahtuma päättyi lähes
kaikkien talonpoikien kuolemaan. Jäin mielenkiinnolla
odottamaan Temppeleherrojen päätöstä.

Temppeleherrot tekivät päätöksensä. Ristiretkiarmeija
päättiin lähettää matkaan puoli vuotta talonpoikien
tappion jälkeen. Pääsinkö minä mukaan? En päässyt.
Olafin vaimo sai tyttärensä, vaimo sairastui synnytyksen
jälkeen ja Olafin pitikin jäädä kotiin hoitamaan vaimoa ja
tytärtään. Minä sain kuulemma jäädä tytölle
leikkikaveriksi.

Eletään vuotta 1099. Olen leikkinyt Lisbethin kanssa
kolmisen vuotta. Hän on oikein mukava tyttö. Olaf pitää
aina välillä minua povitaskussaan. Olaf uskoo, että
pystyn suojelemaan hänen veljiään näiden ollessa
ensimmäisellä ristiretkellään taistelemassa kristinuskon
ja Jerusalemin puolesta.

Ja niin olen heitä pystynyt suojelemaankin. Reidar on haavoittunut, mutta ei vakavasti. Kaikki kolme veljestä ovat palaamassa kotiin.

Muuten olen saanut olla Lisbethin huoneessa, levähtää kauniissa nukensängyssäni Lisbethin vuoteen vieressä. Lisbeth syöttää minulle toisinaan muka metsämansikoita ja sanoo minua puolukkaposkeksi ja mansikkasuuksi. Minä tunnen kaikki hajut oikein hyvin. Saan hajuista ehkä samanlaisen tai ainakin samantuntuisen elämyksen kuin Lisbethkin syömällä saa. Ainakin minusta tuntuu siltä. Öisin kun kaikki nukkuvat, minä lentää liihottelen keittiöön ja haistelen ihanien ruokien tuoksua. Jos joku sattuu tulemaan, tekeydyn kuolleeksi. "Voi, voi, miten Lisbeth on sinut tänne hylännyt!" päivittelee äiti ja vie minut takaisin nukkesänkyyni.

"Vaimo kulta, kun veljet saapuvat, niin järjestetäänkö heille mahtavat kotiintulojuhlat, mitä arvelet?"

"Totta kai, ukkoseni! Pitäisikö teurastuttaa meidän komein sonnimme juhlan kunniaksi, vai mitäs tuumit?"

Satun olemaan Olafin povitaskussa. Jokaisen sydämen lyönnin välissä annan hänen sydämelleen epämiellyttävän tuntemuksen, jonka Olaf kokee viestinä "Ei verta".

Kirja on historiallinen romaani. Se sisältää sekä fiktiota että faktaa. Suzanne- niminen puunukke toimii päähenkilönä. Hänet valmistaa Lapissa asusteleva shamaani, joka myy nuken norjalaiselle viikingille. Siitä alkaa Suzannen tarina ja matka Pariisiin, josta hän löytää rakastettunsa ja sielunkumppaninsa Jean- Pierren. Pariskunta tutustuu Pariisin historiaan, ja he aloittavat tutkimusretkensä Lutetiasta roomalaisen Julius Caesarin ollessa vallassa. He tutustuvat kelttien uskomuksiin ja elämäntapaan. Kirjassa seurataan Suzannen ja Jean- Pierren matkassa Pariisin ja Ranskan kehitystä aina Orléansin neitsyen aikoihin asti.

BoD

9

789523 392229